

Inden forlovelsen

Det her var mit liv inden forlovelsen: Jeg havde det meste. Der er ingen grund til at foregive andet, jeg havde det skidegodt. Eftersom jeg engang mistede næsten alt, er jeg et menneske, der kan mærke, når jeg er lykkelig og har succes. I årene inden forlovelsen var der så mange ting, der var faldet på plads. Det var på en eller anden magisk måde lykkedes mig at kombinere det bedste af det meste. Jeg var stadig en både eftertragtet og succesrig strafferetsadvokat i Stockholm, og jeg havde stadig mit eget firma. Men jeg havde også skabt en business ud af mine to store interesser her i livet – dyre vine og antikviteter. Og den drev jeg først og fremmest i New York. Desuden havde jeg et dyrt hus i Djursholm og en overnatningslejlighed inde i byen. Og så havde jeg mit barn. Et vidunderligt smukt og rigtig sødt barn, der gik i anden klasse på Den Engelske Skole i Stockholm.

Det var rammerne, det var den store helhed. Jeg havde fundet det perfekte plateau at hænge på. Så kom den evighedslange vinter, og intet var, som det plejede at være. Sneen blev liggende til langt ind i maj og forstærkede den undergangsstemning, der prægede mit liv lige på det tidspunkt.

I det store og hele kan de forkerte beregninger og fejltagelser, jeg begik dengang, koges ned til to svidende konklusioner:

For det første er jeg en mand, der tiltrækker problemer. Og når jeg siger problemer, mener jeg ikke den form for ulykker, der rammer den brede masse. Jeg havner i situationer, der er lige dele ubehagelige og usandsynlige. Det er, som om jeg ikke kan opnå succes, uden at jeg først har været igennem skærsilden.

For det andet skal man aldrig nære blind tillid til, at grænse-

landet mellem det forventede og det usandsynlige er så snævert, at man ikke kan opholde sig der. Tværtimod – det er lige så stort som Sinaiørkenen. Og hvis man én gang er havnet i det grænseland, er det praktisk talt umuligt at komme væk derfra. Derfor vil jeg rigtig gerne understrege dette: Vi kan ikke styre tilfældighedernes spil. Tro mig, jeg har forsøgt, og det er mislykkedes. Og jeg har betalt. Dyrt.

Så. Nu er det vigtigste sagt. Lad mig derfor vende tilbage til forlovelsen og dens betydning. Inden forlovelsen levede jeg et liv, der var tæt på det perfekte. Derefter gik alting hurtigt ad helvede til. Og jeg måtte tage til begravelse i stedet for bryllup.

DEL 1

“Der hænger noget i kirsebærtræet.”

Det var sneen, der førte døden med sig. Snefnug så store som blomster faldt over hele Stockholm og dannede et smukt vinterlandskab. Det havde været koldt og snedækket siden nytårsaften, og nu var vi i slutningen af april. Lokaltogene og alle de tunnelbanetog, der skulle køre den mindste smule over jorden, stod ubevægelige i timevis eller dagevis. Fjerntogene stod stille. I skærgården lå isen så tyk, at de, der boede fast ude på øerne, blev isoleret fra fastlandet. Og som om det ikke var nok, trak der en snestorm ind over hovedstaden og fik hele Arlanda Lufthavn til at lukke.

Mennesker har brug for at blive udsat for prøvelser og modgang, men netop denne snestorm kunne jeg godt have været foruden. Jeg ventede nemlig besøg fra New York, og nu så det ud, som om mine gæster ikke kunne ankomme til Stockholm som planlagt. Det var ikke så godt. Vi skulle til en begravelse, og begravelse kan man ikke bare flytte. Det sagde den kvinde, jeg talte med, som var hende, der skulle stå for begravelsen. Hendes officielle titel var begravelsesofficiant, og jeg syntes, hun lød kedelig og understimuleret.

“Det er naturligvis synd, hvis alle ikke kan komme med,” sagde hun. “Men desværre er det svært at ændre dato med så kort varsel.”

“Gælder det også, hvis en af dem, der ikke kan komme, er den afdøde selv?” spurgte jeg.

“Hvabehtar?”

Jeg forstår godt hendes forbavselse. Det er ikke altid, de døde ankommer i fly til deres egen begravelse. Men Henry Schiller var ikke som alle andre, hverken som levende eller som død. Det kan både jeg og hans hustru, Magda, skrive under på.

Jeg havde lært Magda og Henry at kende et par år tidligere, hvor vi mødtes til en auktion i London. Det var min allerførste rigtige auktion, og jeg var der for at købe et dukkehus til min datter, Belle. Jeg kan ikke huske, præcis hvordan vi kom i kontakt med hinanden, men det var ægteparret Schiller, der slæbte mig med til den efterfølgende vin- og spiritusauktion, og uden dem ville jeg ikke for alvor være begyndt at interessere mig for antikviteter. Mødet med Magda og Henry kom til at forandre mit liv.

Og nu var Henry død.

Han døde på et hospital i New York umiddelbart efter sin halvferdsårs fødselsdag. Der, i New York, havde han og Magda haft deres fælles hjem i årtier. De stammede begge fra Europa, men den identitet var som visket bort. Magda nævnte kun meget sjældent sin opvækst i Spanien, og Henry talte endnu sjældnere om sin franske mor og svenske far. Det meste var fjernt fra dem, alt, hvad der betød noget i deres liv, var tilsyneladende sket, da de var voksne. Men så døde Henry, og meget forandrede sig. Magda besluttede sig for at samle de sørgende til en borgerlig begravelse i Sverige og få sin mand kremeret. Det var kommet bag på mig, hvorfor ikke få ham begravet i New York i stedet?

“Det ville Henry ikke,” sagde Magda, da jeg spurgte. “Og jeg ville ikke holde det for mig selv, at Henry var død, og lade være med at fortælle nogen det, inden han blev begravet. Det er bedre, at vi lader, som om Henrys rødder i Sverige var så dybe, som man overhovedet kan forestille sig. Jeg mener, der er jo ikke ret mange, der rejser til Stockholm bare for at komme til begravelsen.”

Det var en smart plan, men den tog ikke hensyn til snestorme med storhedsvanvid.

“Det skal nok gå, Martin,” sagde Magda, da hun ringede fra lufthavnen i New York.

Og det gjorde det vel også, på en eller anden måde. Snestormen trak videre, og Arlanda åbnede igen. Magda og Henrys fly landede med otte timers forsinkelse.

“Det var på et hængende hår,” sagde Magda, da jeg hentede hende i Arlanda.

Vi taler altid engelsk, sådan har det været siden vores første

møde. Magda har ganske vist arbejdet i Sverige, men hendes svenske er dårligt, og det samme gælder mit spanske.

“Men I nåede det,” sagde jeg. “Og det er det vigtigste.”

Lad mig bare indrømme, at Henrys død havde visse positive konsekvenser. Magda slap for at stå i skyggen af sin dominerende mand. Og selv fik jeg mulighed for at få en af mine drømme opfyldt: Jeg blev medejer af en antikvitetforretning. Det var Henrys udtrykkelige ønske, at jeg skulle købe hans andel, når han var død, og Magda havde også givet arrangementet sin velsignelse. De havde ingen livsarvinger, og Magda havde ikke lyst til at drive forretningen alene. Desuden havde hun brug for pengene, og det var bedre for hende at sælge Henrys andel til en, hun både kendte og syntes om, end til en fremmed.

Vi kommenterede selvfølgelig ikke deres triste ægteskab eller overdragelsen af virksomheden på vej til begravelsen. Lokalerne (som i øvrigt var auktionsfirmaet Bukowskis udstillingslokale) var halvt fuldt. Magda og jeg sad for os selv på stolerækken tættest på kisten. Jeg kastede et blik over skulderen. Nogle få venner fra New York var fløjet til Stockholm for at være med til begravelsen, men alt i alt kendte jeg kun nogle få.

En gråhåret mand fangede min opmærksomhed. Han sad på en plads ud mod gangen og stirrede stift frem foran sig. Da han opdagede, at jeg kiggede på ham, nikkede han let. Jeg nikkede tilbage.

Jeg kendte ham ikke, men han vidste tydeligvis, hvem jeg var.

Da Henry døde, havde jeg kendt ham og Magda i to år. Men det var først, da jeg fik at vide, at Henry var ved at dø af kræft, at det gik op for mig, hvordan hans og Magdas liv havde været. Jeg husker det ganske udmærket. Opkaldet fra Henry, de korte sætninger, der ikke var til at misforstå.

Han havde fået kræft.

Han skulle dø.

Og han håbede, jeg ville blive en støtte for Magda, når han var gået bort.

Målløs blev jeg siddende med telefonen i hånden.

“Jeg aner ikke, hvad jeg skal sige,” sagde jeg. “Det gør mig virkelig ondt at høre, at du er syg, Henry.”

Der var det, han sagde:

“Jeg er som alle andre. Jeg får, hvad jeg har fortjent.”

Jeg får, hvad jeg har fortjent.

Der var noget ved hans tonefald, der gjorde mig agtpågivende. Hvor mange mennesker mener, de har fortjent at dø en både grufuld og tidlig død?

Ikke ret mange. Men Henry gjorde.

“Sikke noget ævl,” sagde jeg, mest fordi telefonen var blevet så tavs. “Hvorfor skulle du fortjene det her?”

“Fordi jeg nægtede at skænke hende et barn,” sagde Henry. “Den slags gør man ikke mod kvinder, der aldrig er holdt op med at håbe.”

Så afsluttede han opkaldet med at sige, at han ønskede mig en dejlig weekend, og at han håbede, vi sås snart.

Jeg nåede kun at møde ham to gange, inden han døde. Begge gange i New York. Og den sidste gang, han rejste til Sverige, var han død. Det var der, vi var nu.

En cellist begyndte at spille et af Bachs mere kendte stykker. Et af dem, som alle kan genkende, men som ingen ved, hvad hedder. Magdas skuldre sank ned, mens musikken fyldte lokalet. Hun virkede træt, men fattet. Så nogenlunde ligesom mig selv. Folk som mig passer ikke ind i religiøse sammenhænge, så jeg var meget tilfreds med Magdas valg af ceremoni. Jeg er vild med alt det, som kirken har foragtet og fordømt i århundreder. Sex uden tanke på ægteskab. Dyre vine. Dyre vaner i det hele taget.

Dovenskab.

Fråseri.

Misundelse.

Stik mig en dødssynd, og jeg skal forvandle den til alle tiders fest.

Jeg drejede hovedet endnu en gang og forsøgte at komme i tanke om, hvem den gråhårede mand var. Til min forbløffelse var han væk. Hans plads var tom.

Besynderligt.

Cellisten holdt op med at spille. Et kor sang *Kun en dag*. Det var lykkedes Magda at få fat i et orgel (hun var trods alt ikke mere borgerlig, end at der både var plads til en salme og et orgel), som

en ældre organist spillede på. Og *spille*, det gjorde han. En uventet frisk gammel gubbe, der trampede i orgelpedalerne med så stor kraft, at det så ud, som om han forsøgte at producere strøm til et helt kvarter. Da begravelsesofficianten gik i gang med sin tale om den afdøde, havde jeg glemt alt om den gråhårede mand.

Sneen lå gnistrende og hvid i Berzeliiparken, da vi kom ud fra Bukowskis. Jeg fandt diskret mobilen frem. Ingen nye beskeder. Ikke fra Lucy, ikke fra Belle.

Så hørte jeg Magdas stemme.

“Hør så efter!”

Først kunne jeg ikke få øje på hende blandt alle de brede rygge og vinterfrakker, men hun lød oprørt. Det kunne alle andre også høre, og flokken spredte sig så meget, at jeg kunne få øje på hende. Hun stod og talte med den gråhårede mand. Hvad ville han i grunden? I samme øjeblik, som det gik op for hende, at vi andre havde hørt, hvad hun sagde, smilede hun som for at sige undskyld og tog et par diskrete skridt til siden. Manden fulgte efter.

Jeg bevægede mig hurtigt hen i retning af Magda. Jeg gik med beslutsomme skridt gennem øerne af usikre mennesker. Ingen så ud til at have grædt. Sådan er det vel ved mindehøjtideligheder, hvor ingen rigtig kender den afdøde.

Da jeg kom hen til Magda, var hun askegrå i ansigtet. Manden var forsvundet.

“Hvor blev han af?” spurgte jeg. “Og hvad ville han?”

“Den mand er totalt rundt på gulvet,” sagde hun.

Hun talte lavt, helt tydeligt bragt ud af fatning på grund af det, der lige var sket.

“Men du kender ham?”

“Det kan jeg ikke påstå.”

Hun strøg sig over håret. På hænderne havde hun et par røde og hvide Lovikka-vanter, som jeg vidste, Lucy havde strikket til hende. Vanterne var det eneste farvestrålende indslag i hendes påklædning.

Magda kiggede på de mennesker, der stod og klemte sig sammen uden for Bukowskis. Alle disse fremmede, alle de skyg-

ger, der ikke havde besluttet sig for, hvor de skulle tage hen efter mindehøjtideligheden.

“Har jeg sagt, at jeg skulle hilse fra Lucy, og at hun er ked af, at hun ikke kunne komme?” spurgte jeg.

“Mindst fem gange. Du er vel ikke ved at blive dement?”

Jeg lo lavt og kiggede efter den gråhårede mand. Han var ikke til at få øje på.

“Jeg regner med, at Lucy har travlt her op til brylluppet?” spurgte Magda.

“Det må man sige.”

Magda kiggede undersøgende på mig.

“Føles alt okay her før den store dag?”

Hvad fanden skulle jeg svare? Mig, der altid havde sagt, jeg ikke ville gifte mig, ikke ville tilhøre én kvinde (selvom guderne skal vide, at jeg har forsøgt).

“Der er ikke så meget at sige,” sagde jeg. “Det bliver smukt. Og hvis vi har heldet med os, opgiver det her snehelvede ævred, så Lucy kan få sit forårsbryllup.”

Magda lo hæst.

Jeg stod og stampe på stedet. Tanken om brylluppet var ikke noget, der bidrog til at give mig varmen. Der var stadig et par uger til, der var stadig tid til at foregive, at det handlede om en helt anden.

“Hvem passer i øvrigt Belle?” spurgte Magda.

“Hun er hos sin mormor.”

“Din mor, med andre ord? Marianne?”

“Ja. Jeg har ikke fundet en ordentlig au pair-pige endnu. Så må Marianne træde til.”

Magda rystede på hovedet.

“Au pair,” sagde hun. “Typisk kontinentalt.”

Jeg kunne ikke se noget galt i at ville have en au pair-pige. Jeg havde jo allerede en hushjælp og en havemand. Og jeg prioriterede det da ikke mindre at finde en, der kunne passe Belle. En, der boede hos os uden at være en del af vores familie. Så jeg kunne få en ende på den evige jagt på barnepiger, der kunne afløse mig om aftenen og visse eftermiddage.

“Jeg ville gerne have en au pair, der taler engelsk,” sagde jeg. “Du

må gerne forhøre dig blandt dine amerikanske venner. Spørge, om de kan anbefale nogen.”

Måske var det et dårligt valgt tidspunkt, men det var jo hende, og ikke mig, der var begyndt at snakke om Belle.

Magda slog med nakken. Hun syntes, man selv skulle tage sig af sine børn, ellers skulle man lade være med at få dem.

Som om jeg havde valgt at få Belle.

“Måske er det bedst, vi sætter os i bevægelse,” sagde jeg. “Og så må vi hellere holde op med at se så skideglade ud. Folk kunne jo tro, vi fejrer Henrys død i smug.”

Magda blev alvorlig.

“Der var aldrig noget at fejre, dengang han var i live, så hvorfor skulle vi gøre det nu, hvor han er død?”

Det var på tide at bryde op. Magda skulle hen til sit hotel, og jeg skulle hjem. Jeg knugede om nøglen til Teslaen i jakkelommen. Lucy kaldte bilen for ‘et sidste desperat ungarleoprør’. Hun købte ikke mine argumenter om, at jeg havde ladet min bekymring over klimaet være bestemmende for valget af bil.

Lucy, Lucy, Lucy.

Teslaen udstødte en kliklyd, da jeg trykkede på låseknappen på nøglen. Så hørte jeg en, der rømmede sig lavt bag mig.

Jeg vendte mig om og var lige ved at glide på en plet is, som jeg ikke engang havde lagt mærke til, at jeg havde stillet mig på. Den gråhårede mand stirrede på mig. Jeg kiggede hen ad gaden. Der var ikke andre end os to.

“Undskyld,” sagde han. “Du er da Martin Benner, ikke?”

Han var iført en granitgrå overfrakke og et mørkt halstørklæde af uld. Og han talte engelsk med kraftig accent. Mit umiddelbare gæt var, at han kom fra et eller andet spansktalende land.

“Hvad vil du?” spurgte jeg.

Jeg gad ikke bekræfte, at det var mig, der var Martin Benner. Man kunne se, at manden allerede vidste, hvem jeg var. Han tog et skridt hen i retning af mig. Jeg blev stående på den samme plet is og kunne ikke flytte mig.

“En advarsel,” sagde han. “Spørg dig selv, hvem der giver en kirkes mand en borgerlig begravelse. I et land, der aldrig har været

hans. Han døde ikke af kræft, han blev myrdet. Du skal ikke tro på alt, hvad du hører – Henry var ikke skyldig i de fæle anklager, han blev tvunget til at flygte fra.”

Det er yderst sjældent, jeg bliver mundlam, men denne gang blev jeg.

“Hvad fanden snakker du om?” sagde jeg til sidst.

“Sandheden,” sagde manden.

Og så rakte han mig et kort.

“Kontakt mig, når du er parat.”

Så gik han sin vej med langsomme skridt.

Hvis man har arbejdet som advokat i længere tid (og det har jeg), så ved man, at man risikerer at tiltrække et vist antal galninge. Nogle gange dukker de op ved ens side til fester og hvisker, at de både ved, hvem der skød Kennedy og Palme. Nogle gange vil de fortælle, at katastrofer, som for eksempel Estonias forlis, aldrig har fundet sted. Og nogle gange vil de fortælle hvorfor. Uanset hvad så har de yderst sjældent noget fornuftigt at sige. Jeg besluttede mig stort set med det samme for, at den gråhårede mand, der konfronterede mig efter Henrys mindehøjtidelighed, måtte være en af den slags tosser. For ærlig talt, hvem skulle have lyst til at myrde Henry?

Ifølge det kort, som manden havde givet mig, hed han Alejandro Ortega, og ud over hans navn var der kun en mail-adresse. Jeg havde ikke tænkt mig at kontakte ham.

Magda blev i Stockholm nogle dage efter mindehøjtideligheden. Hun havde ting, hun skulle ordne, og når vi mødtes, virkede det uforskammet at bringe Alejandros besynderlige påstand på banen. Vi skulle være kompagnoner, Magda og jeg. Vores samtaler drejede sig næsten udelukkende om min overtagelse af Henrys andel i forretningen. Der var ingen ende på papirarbejdet. Om kort tid ville jeg blive nødt til at rejse til New York og skrive under på en masse dokumenter.

Da Magda skulle hjem, kørte jeg hende til lufthavnen. Sneen lå stadig på hustagene og de åbne områder, da vi kørte til Arlanda. Vi talte om fremtiden, om kommende udstillinger og auktioner, om brylluppet og om Belle.

Jeg parkerede min Tesla så tæt på indgangen, som jeg kunne.

“Jeg har en tilståelse,” sagde Magda, mens jeg slukkede for motoren.

Jeg sværger, at jeg frøs til is et kort øjeblik. Var det nu, min kommende kompagnon ville fortælle mig, at hun havde slået sin mand ihjel?

“Jeg er pinligt berørt over, at jeg rynkede på næsen ad dine planer om at få en au pair,” sagde hun. “Så jeg gjorde det, du bad mig om – jeg sendte nogle sms'er og forhørte mig blandt mine yngre bekendte. Og jeg fik faktisk bid. En ven sendte mig et tip om en ung mand, der kan starte hos dig med det samme. Hvis du vil have ham, selvfølgelig.”

Der blev stille i bilen.

Jeg åndede ud og gav mig til at grine.

“Hold da op, hvor du forskrækkede mig.”

“Forskrækkede dig? Hvad mener du?”

Jeg rystede på hovedet og forsøgte at lægge ekstra meget mærke til det, hun lige havde sagt. En ung mand, der kan ...

En mand?

“Jeg kan sgu da ikke have en mandlig au pair.”

“Hvorfor ikke?” Hun himlede med øjnene. “Nogle gange er du bare så reaktionær. Tænk dig dog om. Du kan jo ikke have en kvindelig au pair, det duer ikke. Ikke, hvis du syntes, hun var den mindste smule lækker. Det har i øvrigt været mit mest tungtvejende argument mod hele dette ... projekt.”

“Ja, undskyld, jeg kommer med indvendinger, men helt så slem er jeg heller ikke. Jeg ville ikke indlede et forhold med en ung pige, der boede i mit hus for at passe mit barn.”

Magda hævede det ene øjenbryn.

“Ikke det?”

Jeg kapitulerede.

“Okay, det ville jeg måske,” sagde jeg. “Det er fint med en ung fyr.”

Magda åbnede sin håndtaske, som hun sad med på skødet, og tog sin mobiltelefon frem.

“Han hedder Marcel,” sagde hun. “Han er franskmænd og skal i gang med at læse et eller andet, hvad det nu var, her i Stockholm. Han taler udmærket engelsk, og fransk, selvfølgelig, men

også svensk. Der var noget med en svensk slægtning, som han har boet hos, eller var det ... Nå, pyt med det. Hvis du vil have det, beder jeg ham om at kontakte dig i løbet af ugen. Han har allerede forladt den amerikanske familie, han har arbejdet for indtil nu, og leder efter et sted at bo i Stockholm.”

Jeg forsøgte at forestille mig, hvordan sådan en Marcel så ud. Tresproget og snart studerende. Måske med slægt i Sverige.

“Du skal have mange tak,” sagde jeg. “Han lyder som en mand, der har flere talenter. Håber, han får tid til at passe Belle.”

Hun lo, hvorefter hun blev alvorlig.

“Martin, jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke dig for al din støtte. Tænk, at Henry ikke er her mere. Jeg kan ikke fatte det.”

Det kunne jeg heller ikke.

“Ring, hvis der er noget. Jeg er her, hvad det så end handler om.”

Den tavshed, der opstod nu, var den sidste åbning, jeg ville få. Jeg var nødt til at spørge hende om Alejandro. Alt andet var utænkeligt.

“Manden til mindehøjtideligheden,” sagde jeg. “Ham, der gjorde dig oprørt. Hvem er han?”

Magda stivnede.

“Det ved jeg ikke.”

“Selvfølgelig gør du da det.”

Jeg sagde det præcis så lavt og neutralt, at det lød som en konstatering og ikke som starten på et skænderi. Hvis jeg skulle være medejer af Magdas forretning, var jeg nødt til at få det at vide om deres forretningsforbindelser, som der var at vide. Jeg havde kontaktet en ven, der arbejdede for politiet, og bedt hende om at søge efter Alejandro Ortega i politiets registre. Min ven hed Jennifer Dahlén (og fra tid til anden gik vi i seng med hinanden, men det er en anden historie), og hun plejede at være hurtig i sin håndtering af mine spørgsmål. Og denne gang ville det måske gå hurtigere end nogensinde før, eftersom der var en overhængende risiko for, at Alejandro hed noget helt andet, og i så fald ville hun ikke finde en dyt. Desuden var der stor sandsynlighed for, at Alejandro ikke var svensk statsborger (eller for, at han slet ikke boede i Sverige), og det gjorde det også besværligt.

“Har han noget med forretningen at gøre?” spurgte jeg, da Magda ikke svarede.

“Han har ikke noget med mit liv at gøre.”

“Men Henry kendte ham?”

“Henry er her ikke længere. Og ja, vi var gift i næsten femogtyve år, men tro mig, man kender aldrig et andet menneske så godt, som man tror. Jeg kan ikke svare på, om Henry kendte ham. Jeg ved bare, at jeg aldrig før har mødt ham, og jeg er faktisk ligeglad med, hvad han render rundt og tror.”

Det måtte være nok. Jeg troede på det, Magda sagde. Hun vidste ikke, hvem manden var.

“Hvad sagde han til dig?” spurgte jeg. “Hvad ville han?”

“Han sagde, at han troede, der var nogen, der havde myrdet Henry,” sagde Magda. “Men det passer jo ikke. Og derfor ved både du og jeg, at han ikke var rigtig velforvaret. Eller hvad?”

“Ja, det er sådan, det er,” sagde jeg.

Magda smilede.

“Du er en god mand og et godt menneske,” sagde hun. “Sørg nu bare for at prioritere dig selv og din lille familie. Og hold op med at lade, som om brylluppet ikke har noget med dig at gøre.”

Jeg mærkede, jeg blev så pinligt berørt, at jeg blev varm i kinderne.

“For meget?” spurgte Magda.

“Alt for meget,” sagde jeg.

Så åbnede vi bildørene samtidig og gik ud i kulden.

Jeg kan ikke huske, første gang brylluppet kom på tale. Så snart forlovelsen var en kendsgerning, var brylluppet det også. Jeg ved, at det var engang efter jul, dengang Henry var syg, men stadig i live. Begravelsen havde været min mentale beskyttelse imod brylluppet. Efter at Magda Schiller havde forladt Stockholm, følte jeg mig hudløs.

“Jeg vil være forårsbrud,” havde Lucy sagt. “Håber, maj bliver en varm måned!”

Lucy får som regel ting, som hun vil have dem, men denne gang tydede alt på, at hun ville trække en nitte. I mine mørkeste stunder gav jeg hende skylden for hele den iskolde helvedesvinter. Samti-

dig nærmede brylluppet sig med stormskridt, og for hver dag der gik, tænkte jeg mindre og mindre på det. Til sidst var det næsten lykkedes mig at bilde mig selv ind, at det nok ikke ville finde sted.

Hold op med at lade, som om brylluppet ikke har noget med dig at gøre.

Magdas ord gav genlyd inde i hovedet på mig i de efterfølgende dage. Jeg troppede samvittighedsfuldt op på kontoret hver morgen og lod være med at falde for fristelsen til at arbejde hjemme; jeg havde brug for at blive mindet om min identitet som advokat. Jeg mødtes med klienter, jeg spiste frokost med bekendte og kolleger, og jeg var sammen med Belle. Jeg havde en håndfuld barnepiger, som jeg plejede at bruge, når behovet opstod, og de første par dage efter begravelsen var jeg på en ny bar hver aften. Det var en belastende periode for mig, og jeg ville have hjælp til at sprede tankerne.

Og jo, jeg fik da andet at tænke på. Hvor jeg end viste mig, fik jeg at vide, at det gik godt for mig. Nyheden om, at jeg skulle overtage Henrys andel af antikvitetsforretningen, var sluppet ud, og mange var forbløffede over, hvor stor succes jeg havde haft med min såkaldte hobby. Den korteste vej til mandens hjerte er via hans ego. Og det er ikke kun en vej – det er tysk Autobahn af den svulstige slags. Syv baner, ingen hastighedsbegrænsninger. Jeg nød opmærksomheden, men samtidig skræmte det mig, at der var et emne, der hele vejen igennem lyste ved sit fravær i de temmelig meningsløse samtaler, jeg havnede i.

Ingen sagde noget om Henrys død.

Ingen spurgte til, hvordan begravelsen havde været.

Den fjerde dag efter at Magda var rejst hjem, parkerede jeg som sædvanlig i parkeringskælderen under det hus, hvor jeg havde mit kontor. Et meget gammelt, men elegant hus i det centrale Stockholm i nærheden af rådhuset. Før i tiden havde jeg haft kontorer på en anden del af Kungsholmen, men nu føltes det her mere rigtigt. Teslaen stod i et bur med gitterport, som man skulle have nøgle til. Jeg er ikke unødigt forsigtig – jeg ved, at min bil er skidetiltrækkende.

Elevatoren kørte mig op på øverste etage i det hus, hvor kontoret lå. Et stort lokale på næsten firs kvadratmeter, fordelt på to store rum. Et som jeg havde tænkt mig at leje ud til min fremti-

dige partner i firmaet, og et der var mit. Og et pænt stort loungeområde i midten, hvor der stod to slængesofaer og et skrivebord til min assistent, Helmer. Han hilste mig som sædvanlig velkommen med et stort smil, da jeg kom derop.

“Hej hej,” sagde jeg.

Jeg satte mig ved skrivebordet og åbnede computeren.

Jeg havde arbejde, jeg skulle i gang med, klienter at besøge.

Så ringede Lucy.

“Hej, baby,” sagde jeg.

“Skal du absolut kalde mig det?”

Jeg lænede mig tilbage i stolen og lagde fødderne op på skrivebordet. De håndsnyede sko var så blankpudsede, at jeg næsten kunne spejle mig i dem.

“Jeg har jo altid kaldt dig baby.”

“Vi har øvet os på at få dig til at holde op med det.”

Jeg grinede.

“Vi er nok nødt til at øve os noget mere,” sagde jeg.

Vi havde længe ejet firmaet i fællesskab. Så fik Lucy den idé, at hun ville ‘prøve noget andet’ og blev ansat i et lortefirma. Jeg vil tro, det blev begyndelsen på enden, som så blev til et bryllup.

Jeg kunne høre Lucy trække vejret i telefonen.

“Skal vi ikke ses i aften?” spurgte hun. “Spise middag hos mig? Det er jo næsten en uge siden sidst.”

Jeg kløede mig i panden.

“Jeg vil være hjemme i aften,” sagde jeg. “Jeg er nødt til at forberede min rejse til New York. Og i øvrigt har jeg været i byen stort set hver aften siden begravelsen. Så snart Belle er faldet i søvn, har barnepigen taget over. Det føles ikke helt okay.”

“Det forstår jeg godt,” sagde Lucy.

Nej, det gjorde hun ikke, men det var ikke kun min skyld.

Hvad der derimod var min egen skyld, var at jeg ikke fik bestilt noget, efter at vi havde lagt på. Rastløsheden rev og sled i min krop, det skulle blive skønt at komme til New York. Og intet ville være skønnere end at få brylluppet overstået.

Helmer bankede på min åbne dør et par timer ud på eftermiddagen.

Nogle gange er han så underligt taktfuld.

“Jeg ville bare minde dig om udviklingssamtalen,” sagde han.

Jeg så på ham uden at blinke.

“Din?” spurgte jeg overrasket.

“Belles,” sagde han.

“Åh, for fanden da også.”

Jeg sværger: Selv Batman ville ikke være kommet hurtigere ud af mit kontor og hen på Belles skole. Jeg kørte, som om jeg havde en fødende kvinde på bagsædet. Og hele vejen igennem sad jeg og spekulerede på, om det her var en opgave, som jeg kunne uddelegere til en fremtidig au pair.

Jeg ville aldrig selv have valgt at få et barn, det kan jeg lige så godt sige med det samme. Min søster og hendes mand døde, så Belle blev forældreløs. Det var dengang, jeg opdagede, at der findes loyalitetsfølelser, der er så selvfølgelige, at vi ikke engang tager os af, at de findes. Vi benytter os kun af dem, når livet er allersværest, og så er de der – nogle gange helt uden at være blevet vedligeholdt. Belle skulle ikke vokse op i familiepleje. Det var en tanke, der var så selvfølgelig, at det ikke var til at slippe for den, da den først var dukket op til overfladen.

“Jeg tager hende,” kunne jeg høre mig selv sige.

Hun var lige under et år dengang. Nu, syv år senere, kunne jeg ikke forestille mig et liv uden hende.

Det er ikke alle forældre, der kører til ungerne udviklingssamtale i en Tesla, men på den anden side har jeg ikke meget tilfælles med andre forældre. Jeg hader forældremøderne på Belles skole, jeg hader prægtigheden og den sjæledræbende følelse af, at der i en hvilken som helst situation findes et Rigtigt og et Forkert, og fanden tage den, der ikke kan se forskellen. For ikke at forvirre nogen gør jeg i princippet alting forkert, så opstår der ikke så mange diskussioner.

Men hos Belles klasselærer fik jeg lutter ros. Belle var så langt fremme på alle områder. Hun var klog og stærk og varm.

“Hun er meget empatisk,” sagde hendes lærer. “En god hold-spiller. En vinder med gode lederevner. Det er en usædvanlig kombination.”

“Ja, det er det,” sagde jeg bare og tog det for givet, at det er egenskaber, der stammer fra en anden i slægten.

I min nærmeste familie er vi en samling hårdnakkede individualister, men det er selvfølgelig rart, at Belle har udviklet sig i en anden retning.

Jeg hentede hende i sø'en bagefter. Hun fortalte højt og ivrigt om den dags skovtur. Himlen var urovækkende mørk, da jeg kørte hjem. Det gjorde mig nedtrykt og sløv.

“Hvad siger du til at flytte til Mallorca, Belle?” spurgte jeg.

Jeg sagde det mest for sjov, men en større og større del af mig var ved at blive dødtæt af det svenske vejr.

“Der er jo snart bryllup,” sagde Belle forundret. “Vi kan da ikke flytte.”

Hun gabte deromme på bagsædet.

Jeg skyndte mig at sige noget, så hun ikke faldt i søvn, tres sekunder inden jeg parkerede bilen.

“Din lærer sagde, at du er superdygtig i skolen,” sagde jeg. “Det var dejligt at høre.”

Jeg brød mig i grunden ikke om at bruge ordet ‘dygtig’, men jeg kunne ikke finde et bedre ord.

Belle svarede ikke. Bilen gled ind i indkørslen, og jeg trykkede på knappen til garageporten, som kunne betjenes inde fra bilen.

“Belle? Du må ikke falde i søvn nu.”

Jeg kiggede om på bagsædet. Belle sad der bleg og med opspilede øjne og stirrede ud gennem bilruden.

Hvad fanden?

“Belle?”

Hun blev ved med at kigge ud gennem vinduet.

“Martin, der har været nogen i vores have.”

Jeg fulgte hendes blik og så det, hun allerede havde fået øje på. Helt inde langs huset var der aftryk af sko i sneen. Men der var ingen spor, som førte væk fra huset. Der var nogen, som havde gået en runde rundt om huset for så at forsvinde i den blå luft.